

ಪಾತಕಿಯೆಂದು ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರಿರುವವರೆಗೆ ಅವನ ಪಾಪ ಮರೆಯದಂತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಗಾಂಧಿಭಕ್ತರೆಂದೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಗಾಂಧಿ ಟೊಪ್ಪಿಗೆ ಧರಿಸಿ ಗಾಂಧಿ ಹೆಸರಿನ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಆರಿಸಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಗಾಂಧಿ ತತ್ವಗಳನ್ನು ದಿನಾಲು ತುಳಿದು ಅವರ ಆತ್ಮವನ್ನೇ ಗುಂಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮಂಥ ಪಾತಕಿಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆಯೂ ಕಾದಿಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡವೇ ?

ಸರದಾರರು ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಉಳಿಸಿದರು

ಸರದಾರ ವಲ್ಲಭಭಾಯಿ ಪಟೇಲರು ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವದಿಂದ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಇವ್ವಷ್ಟು ಸ್ವರಾಜ್ಯವಾದರೂ ಭವ್ಯವಾಗಿ ಉಳಿಯಿತು. ಒಂದೇ ಒಂದು ವರುಷದಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೆ ಐದೂವರೀನೂರು ದೇಶೀ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ನಾನಾತರದ ಯುಕ್ತಿ ಪ್ರಯುಕ್ತಿ ನಡೆಯಿಸಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಿಲೀನಗೊಳಿಸಿ ನಿಜವಾಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತವನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಡುವ ಶಿಲ್ಪಿಯೆಂದು ಹೆಸರಾದರು. ಸೊಕ್ಕಿನ ನಿಹಾಮರನ್ನೂ ರಜಾ ಕಾರರನ್ನೂ ಮೂರೇ ಮೂರುದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಣುಮುಕ್ಕಿಸಿ ಏಕತಂತ್ರ ಭಾರತ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದರು. ಇಂಥ ಅದ್ವಿತೀಯ ಉಕ್ಕಿನ ಮುಖಂಡನಿಗೂ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯ ಮರ್ಯಾದೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂದೇ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ದುರ್ದಿನಗಳು ಆರಂಭವಾದವು. ದೇಶಭಕ್ತಿಯ ಬದಲು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಆಸಾಯಿ, ದ್ವೇಷಗಳು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಮೊಳಕಿ ಒಡೆದವು. ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಜನ್ಮದಿನವೇ ಈ ವೈಯಕ್ತಿಕ ದ್ವೇಷದ ಬೀಜಾರೋಪಣೆ ಯಾಗಬೇಕೇ ? ಪಂ. ನೆಹರು ಅವರ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೇ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಳದಲ್ಲಿ ಸರದಾರ ಪಟೇಲರ ಹೆಸರು ಇಲ್ಲದ್ದು ಲಾಡ್ ಮೌಂಟ ಬಾಟನ್‌ರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರಮೇಲೆ ಪಂಡಿತ ಜವಾಹರಲಾಲರ ವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು. " ಸರದಾರ ವಲ್ಲಭಭಾಯಿಯವರ ಕರ್ತೃತ್ವ ಶಕ್ತಿ ಅವರ್ಣನೀಯವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಹುಟ್ಟಿದ ಭಾರತೀಯ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಅವರು ರಕ್ಷಾಕವಚದಂತಿದ್ದಾರೆ " ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಕೇಂದ್ರ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಳದಲ್ಲಿ ಸರದಾರರ ಸೇರ್ಪಡೆ ಆಯಿತು. ಇದು ನಮ್ಮ ಭಾರತೀಯರ ಕರ್ಮ ಕಥೆ. ಈ ಕಥೆ ಇತ್ತಿತ್ತಲಾಗಿ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಮೊದಲು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮಹಾಪುರುಷ, ಸರದಾರರಿಗೆ ಈ ಅಪಮಾನ ಸಹಿಸುವುದು ಶಕ್ಯವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯ ಆಗ್ರಹ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಮನಗಂಡು ಅದನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ದೇಶಸೇವೆಯ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದರು. ಏಕಸಂಧ ಭಾರತವೇ ಅವರ ಮಹಾನ್ ಕಾರ್ಯದ ಸಾಕ್ಷಿ. ಸ್ಮಾರಕ.

ಸ್ವರಾಜ್ಯ ರಥ ಎಡವುತ್ತು ತಡವುತ್ತು ಸಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಮೊದಲಿನ ಹತ್ತುವರುಷ

ಏನಾದರೂ ಧೈಯ ಕಂಠಮುಂದೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ರಾಜ್ಯರಥ ಸಾಗಿತು. ಮುಂದಿನ ಹತ್ತು ವರುಷದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯರಥ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಪ್ರಗತಿ ಕುಂಠಿತವಾಯಿತು. ನಿಂತ ನೀರಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಮಿಗಳು ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುವಂತೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ವಾರ್ಥ, ವೈಯಕ್ತಿಕ ದ್ವೇಷಗಳ ಮುಂದೆ ದೇಶದ ವಿಚಾರ ಹಿಂದೆ ಬೀಳಹತ್ತಿತು. ಪ್ರಗತಿ ಪ್ರತಿಗಾಮಿ ಸ್ವರೂಪ ತಾಳಿತು. ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯಂತೂ ಇದೇನು ಸ್ವರಾಜ್ಯವೋ? ಸುರಾಜ್ಯವೋ ಸುರಾ ರಾಜ್ಯವೋ ಎಂದು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುವಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ಅಧೋಗತಿ ಯಾಯಿತು.

ಇದು ನಮ್ಮ ಸ್ವರಾಜ್ಯ !

ಸ್ವರಾಜ್ಯವು ಸುರಾಜ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಅವಶ್ಯವಿದ್ದ ಮೂಲಭೂತಸಂಗತಿಯೆಂದು ಲೋಕ ಮಾನ್ಯ ತಿಲಕರೂ, ಗಾಂಧೀಜಿಯವರೂ ಹೇಳುತ್ತ ಬಂದರು. ಸುರಾಜ್ಯವೆಂದರೆ ಒಳ್ಳೇ ರಾಜ್ಯ, ಕಲ್ಯಾಣರಾಜ್ಯ. ಸ್ವರಾಜ್ಯವೆಂದರೇ ಬ್ರಿಟಿಶರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಮ್ಮ ಜನರೇ ನಡೆಸುವದು ಎಂಬ ಸಂಕುಚಿತ ವಿಚಾರ ಅವರದಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮವರೇ ನಮ್ಮ ಜಾತಿಪಂಥದವರೇ ಆಗಿದ್ದ ದೇಶೀ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ವಿಲಯನ ಮಾಡುವ ಕಾರಣವೇ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದು ಸ್ವರಾಜ್ಯವೆಂದರೆ ಜನರಿಗಾಗಿ ಜನರಿಂದ ಆರಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಜನರ ಕಲ್ಯಾಣದ ಸಲುವಾಗಿ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸುವದು ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಜನರ ಕಲ್ಯಾಣವೆಂದರೇನು ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆಬಟ್ಟೆ, ಆಸರೆ, ಆರೋಗ್ಯ ಆರಿವುಗಳ ವಿಚಾರ. ಅವುಗಳಮೂರೆಕ್ಕೆಯ ಏರ್ಪಾಟು. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಬಡತನ ದೂರವಾಗಬೇಕು, ದುಡಿಯುವವರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುವಂತೆ ಅನುಕೂಲತೆ ಮತ್ತು ಆಸ್ಪದವಿರ ಬೇಕು, ಅವರ ಅಜ್ಞಾನ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಹೋಗಬೇಕು, ಅವರಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಸ್ಥಾಭಿಮಾನ ಹುಟ್ಟಬೇಕು. ಅವರು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳಾಗಬೇಕು, ಬಡವರ ಶ್ರೀಮಂತರ ಆದಾಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇರಬಾರದು, ಎಲ್ಲರೂ ಜಾತಿ ನಿರ ಪೇಕ್ಷರಾಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರತೆ ಸಮಾನತೆ ಬಂಧುತ್ವಗಳನ್ನು ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಅನುಭೋಗಿಸಬೇಕು. ತನ್ನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ ಇರಬೇಕು, ಇವೇಮುಂತಾದ ಕನಸುಗಳನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲ ಹೋರಾಡುವಾಗ ಕಂಡೆದುರು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಆ ಕನಸು ಕನಸಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದು ಕಾಲು ಶತಮಾನ ವಾದರೂ ಜನತೆಯ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ ಯಾವ ರೀತಿಯವಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇದ ಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾವು ಹೋರಾಡಿದವೋ ? ಹುತಾತ್ಮರು ಬಲಿದಾನ ಮಾಡಿದರೇ ? ಎಂದು ಮನಸ್ಸು ವ್ಯಾಕುಲಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ !